

Hidas Antal (1899–1980)

*„Negyven év — viharban,
jaj, nem gyerekjáték...”*

írta húsz évvel ezelőtt egyik költeményében Hidas Antal, egy másikban pedig ezt: „Nem könnyű a viharban”. Sokszor visszatért ez a kép Hidas lírájában, s a bene rejlő mély tartalmat egy sok megpróbáltatáson átment költő élményei adták. De a viharral szemben mindig ott volt a költeményeiben talán leggyakrabban előforduló természeti motívum: a csillag, a fény is, mintegy jelképezve azt, hogy élete viharaiiban is mindig tiszta cél, tiszta eszme adott neki erőt helytállni.

„A század robbant. / Én nem rejtőztem el. / Belerohantam.” De már ifjú fővel is tudatos meggondolásból rohant bele a robbanó század harcaiba, s vállalta utána az emigráció nehéz évtizedeit. Töretlen hittel szolgálta ott is az ügyet verseivel, regényeivel, irodalom-szervező munkájával és a magyar irodalom külföldi népszerűsítésével. Már egymagában az elévülhetetlen érdeme, amit a magyar irodalom Szovjetunióban való terjesztéséért, a magyar és a

szovjet irodalom értékeinek kölcsönös közvetítéséért tett.

Mindenekelőtt azonban költő volt. A folytonosság és a megújulás lírája az övé. Költői indulása agitatív pátozának, harcossá politizálásának legjobb hagyományait később is folytatta, de a korparancsnak megfelelően már más-képp és magasabb szinten, személyesebben és gondolatibban. Élete utolsó évtizedeiben már nemes veretű gondolati líra lett Hidas Antalé, de a látszólag hűvösebb tónusban és bölcsességben lappangón-megbúvón, megszünten-megtartva mindig ott van, ott maradt az ifjonti szenvedély is, s e versek szépségének egyik titka éppen ebben van. A hangnem és a kifejezésmód változott, de a világnézet és az eszmeiség mindvégig ugyanaz maradt. Törvényszerűen, mert a „Negyven év — viharban, / jaj, nem gyerekjáték...” így folytatódik:

*Mégis, ha kezdhetném:
újra nekilátnék!*

Ezzel a rendíthetetlen meggyőződéssel és magatartással alkotott marandandó költői életművet.